

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 823/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

- vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Policajného zboru Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru boja proti organizovanej kriminalite Bratislava, oddelenia vyšetrovania Bratislava a Národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-23/BOK-BA-I-2004 a v súvisiacich konaniach a postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII Gv 174/04 a v súvisiacich konaniach a

- vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky spočívajúcim v neschválení právneho predpisu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2015 faxom, 1. apríla 2015 a 8. marca 2016 poštou doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“),

- vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Policajného zboru Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru boja proti organizovanej kriminalite Bratislava, oddelenia vyšetrovania Bratislava a Národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „polícia“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-23/BOK-BA-I-2004 a v súvisiacich konaniach a postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII Gv 174/04 a v súvisiacich konaniach a

- vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) spočívajúcim v neschválení právneho predpisu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ uzavrel v dňoch 1. októbra 1997, 23. októbra 1998 a 18. novembra 1998 zmluvy o tichom spoločenstve s obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“). Na základe uvedených zmlúv odovzdal [REDAKOVANÉ], celkovo sumu 687 000 Sk s tým, že okrem vrátenia tejto

sumy mal získať paušálny podiel na zisku vo výške 474 198 Sk. V nasledujúcom období [REDACTED], nespĺnila svoje záväzky a 24. júna 2004 bola vymazaná z obchodného registra.

Sťažovateľ sa domáhal špecifikovaných peňažných prostriedkov prostredníctvom polície, kde podal trestné oznámenie a uplatnil si náhradu škody. Vo veci bolo vedené trestné konanie proti obvineným – [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Sťažovateľ poukazuje na to, že vyšetrovanie „sa viedlo na rôznych oddeleniach policajného zboru, ale najmä na Prezídiume policajného zboru, úrad boja proti organizovanej kriminalite, odbor boja proti organizovanej kriminalite Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava pod spisovou značkou ČVS: PPZ-23/BOK-BA-I-2004 a dozorované rôzne, ale najmä Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, pod spisovou značkou VII Gv 174/04.

... Dôležitou skutočnosťou je i to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel návrhu generálneho prokurátora a dňa 22. 6. 2006 v konaní zn. 2 Ndtš 2/2006 rozhodol o nepripustení účasti poškodených v trestnom konaní, (podrobnejšie list GP SR zo dňa 26. 1. 2015 v prílohe) Odvtedy som stratil postavenie poškodenej osoby v trestnom konaní a s tým súvisiace procesné práva.

... Vyšetrenie činu som okrem iných podaní urgoval i listami zo dňa 12. 08. 1999 a 16. 11. 1999 u prezidenta policajného zboru, listom zo dňa 18. 03. 2003 na Okresnej prokuratúre Bratislava V, listom zo dňa 27. 09. 2004 na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky. Následne som listami zo dňa 16. 01. 2008, 03. 09. 2004, 11. 10. 2004 vec viackrát urgoval na Generálnu prokuratúru SR.

... Naposledy som sa obrátil na Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dňa 21. 01. 2015, odkiaľ som dostal odpoveď zo dňa 26. 01. 2015. Z odpovede som sa dozvedel, že trestné stíhanie neskončilo v primeranej dobe. Konanie proti [REDACTED] malo byť 7. 4. 2009 zastavené z dôvodu, že trest, ktorý mu mohol byť uložený v mojej veci je celkom bez významu (popri treste, ktorý mu bol uložený). Na ďalších dvoch obvinených [REDACTED] a [REDACTED] je vydaný medzinárodný zatykač a po vypátraní ich pobytu (alebo prihlásení sa na políciu) bude konanie pokračovať.“

Sťažovateľ poukazuje na to, že nemohol podať žalobu o náhradu škody, keďže nemá vedomosť o tom, kto škodu spôsobil, keďže vec nebola doteraz vyšetrená a obvinení nie sú členmi štatutárneho orgánu [REDACTED]

Sťažovateľ uvádza, že vyšetrovatelia mu poskytli informácie, podľa ktorých v predmetnom trestnom konaní neboli zistené žiadne finančné prostriedky, prípadne žiaden majetok nebankového subjektu [REDACTED]. Rovnaká informácia vyplynula aj z listu špeciálnej prokuratúry z 26. januára 2015.

Podľa sťažovateľa jeho práva porušili štátne orgány Slovenskej republiky, ktoré „napriek tomu, že sa jednalo o trestnú činnosť v rozsahu stoviek miliónov slovenských korún neboli schopné zabezpečiť žiaden majetok pre poškodených“. V dôsledku tohto postupu nemožno reálne podať žalobu o náhradu škody, keďže nebol zistený žiaden majetok a [REDACTED], zanikol výmazom z obchodného registra.

Sťažovateľ sa domnieva, že „polícia a prokuratúra v prípravnom konaní nedostatočne riešila uvedený prípad..., o čom svedčia i ich písomné oznámenia, podľa ktorých preberali spis rôzni vyšetrovatelia, ktorí sa nevedeli riadne zorientovať a preto vyšetrowanie trvalo neúmerne dlho... Dalo by sa povedať, že neexistuje žiaden výsledok 16 ročného trestného konania, ktorý by sa realizoval... Ako poškodený som vlastne ani nemal možnosť odvetdy, čo Najvyšší súd SR rozhodol o nepripustení poškodených do konania, nejakým spôsobom sledovať uvedené konanie, takže prípadný dohľad poškodených nad účinnosťou a efektívnosťou konania bol nulový.“.

Sťažovateľ v sťažnosti cituje čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu a taktiež § 2 ods. 7, § 18 ods. 1, § 50 ods. 1 až 6, § 55 ods. 3, § 209 ods. 2 a 3 a § 210 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Štátne orgány nezabezpečili ochranu môjho majetku pohľadávky voči dlžníkovi. Neposkytli mu rovnakú ochranu ako štátnemu, keď uprednostnili exekúciu vedenú štátnym orgánom a nezabezpečili majetok obvinených.

... nemal som možnosť sa vyjadriť k návrhu generálnej prokuratúry na nepripustenie účasti v trestnom konaní (fakticky zrejme vylúčení z účasti) a na odvolanie proti rozhodnutiu najvyššieho súdu

... nemal k uplatneniu práv v trestnom konaní ako poškodený a moje práva nikto nehájil

... vec sa neprejednávala v mojej prítomnosti, práva nahliadnúť do spisu som stratil, vyšetrovanie prebiehalo neprimerane dlho. Nakoniec ani nebol naplnený proklamovaný zámer trestného konania o potrestaní páchatel'ov. Nedostal som ani morálnu satisfakciu.

... nemal som účinný prostriedok nápravy na pozbavenie na mojich práv v trestnom konaní (rozhodnutie NS SR z 22. 6. 2006 sp. zn. 2 Nds 2/2006, ktoré neprikladám, lebo mi nikdy doručené nebolo)...“

K zachovaniu lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ uvádza:

„Oznámenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 26. 01. 2015 som mohol prevziať najskôr 27. 01. 2015. S prihliadnutím na dvojmesačnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti je táto zachovaná do 27. 03. 2015.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa na majetok a jeho ochranu podľa článku 20, právo na spravodlivé konanie podľa článku 46, právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky; a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 odsek 1 a právo na účinný prostriedok nápravy podľa článku 13 Dohovoru...; a právo na majetok a jeho ochranu podľa článku 1 Dodatkového protokolu... konaním Policajného zboru Slovenskej republiky, Prezídia policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru boja proti organizovanej kriminalite Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava, neskôr Národnej kriminálnej agentúry vo veci vedenej pod sp. zn.: ČVS: PPZ-23/BOK-BA-I-2004 (a v konaniach súvisiacich)

a konaním Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, v konaní vedenom pod sp. zn. VII Gv 174/04 (a v konaniach súvisiacich), bolo porušené.

... Policajnému zboru Slovenskej republiky, Prezídiu policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúre v trestnom konaní vedenom pod sp. zn.: PPZ-23/BOK-BA-I-2004... prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

... Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v trestnom konaní vedenom pod sp. zn.: VII Gv 174/04 Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

... Policajný zbor Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru SR, Národná kriminálna agentúra a Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, sú povinné uhradiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne úhradu majetkovej ujmy vo výške 38 544,71 € spolu so 17,6 %-ými úrokmi z omeškania p. a., od 19. 11. 1999 až do zaplatenia, a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 € spolu s trovami konania a právneho zastúpenia vo výške 355,73 € na účet advokáta... lehote 60 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

K návrhu na náhradu škody a na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ uvádza:

„... Požadujem priznanie majetkovej ujmy z dôvodu, že vzhľadom k vyššie uvedenému postupu som nemal prístup k spravodlivosti a tým mi bolo de facto znemožnené uplatniť si reálne i moje práva v občianskoprávnom konaní. Nevedel som a neviem kto je páchatel' nakoľko nikto nebol odsúdený a nebol zaistený žiaden majetok na možnú náhradu škody. Nemal som možnosť získať tieto informácie zo spisu a najmä trestná vec nie je dodnes pre účely zistenia páchatel'a ukončená i keď uplynulo už 16 rokov od spáchania činu.

Uplatňujem si priamu škodu vo výške môjho vkladu – 22 804,22 € (687.000 Sk). Nepriamu škodu na nevyplatených podieloch vo výške 15 740,49 € (474.198 SK). Spolu 38 544,71 € (1 161 198 SK). Škodu na úrokoch z omeškania vo výške zákonných úrokov z omeškania 17,6 % p. a. od 19. 11. 1999 do zaplatenia. To je výška škody, ktorú by som si mohol uplatniť voči škodcovi páchatel'ovi ak by vyšetrovanie riadne prebehlo.

Som dôchodca a už ťažko znášam stesy spojené s finančnými komplikáciami osobitne mojimi. Celý čas od podania trestného oznámenia sa trápim, či ešte svoje celoživotné úspory uvidím. Tento stav neistoty na mňa negatívne vplyva. Nemám tiež riadne prostriedky na to, aby som si mohol užiť starobu tak ako by som si za celoživotnú prácu zaslúžil. Takýto stav trvá už od začatia trestného stíhania, 16 rokov. Preto pokladám za primerané finančné zadostučinenie ako náhradu mojej nemajetkovej ujmy sumu 10.000 €.“

Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 8. marca 2016 podanie, v ktorom uvádza:

„Táto sťažnosť dopĺňa podanie sťažovateľa zo dňa 02. 04. 2015 zaslaná na Ústavný súd SR spolu s prílohami.

Sťažnosť smeruje proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky...“

V predmetnom podaní sťažovateľ opakovane poukazuje na skutkové okolnosti týkajúce sa uzatvárania zmlúv o tichom spoločenstve podľa § 673 a nasl. Obchodného zákonníka s [REDAKOVANÉ], a následne uvádza:

„V priebehu trestného konania bolo zistené, že poškodených tichých spoločníkov je viac ako 2 400. Prevažná časť 1 429 z nich bola vypočítaná, ostatní sa nehlásili. Celková výška ktorú členovia podnikateľského subjektu spôsobili tichým spoločníkom je vo výške 246 764 339,90 Sk, t. j. 8 191 075,48 Eur.

Trestné stíhanie voči jednému členovi bolo v zmysle ust. § 244 odst. 1 písm. d § 215 ods. 2 písm. a Trestného poriadku zastavené a vo vzťahu k ďalším dvom členom bolo trestné stíhanie prerušené, nakoľko sú doposiaľ na neznámom mieste a bol na nich vydaný medzinárodný zatýkací rozkaz. V priebehu trestného konania nebol zistený žiaden majetok podnikateľského subjektu.“

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že k porušeniu označených práv došlo tým, že ministerstvo spravodlivosti neprijalo právnu normu, ktorá by zakazovala činnosť subjektov sľubujúcich zhodnotenie vkladov. V tejto súvislosti argumentuje:

„Bolo plne v kompetencii štátnych orgánov SR, najmä Ministerstva spravodlivosti SR ako ústredného orgánu štátnej správy pre oblasť tvorby legislatívy prijať právnu normu,

ktorá by činnosť subjektov sľubujúcich zhodnotenie vkladov občanov zakázala, respektíve takej právnej normy, ktorá by ochránila majetok vkladateľov, nakoľko je zarážajúce, že vzhľadom na škodu presahujúcu 8 miliónov Eur, Slovenská republika neurobila žiadne opatrenia, aby túto vysokú sumu zaistila pre účely náhrady poškodených vkladateľov. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 17, Nič sa v tomto dohovore nemôže vykladať tak, akoby dávala štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť, alebo dopúšťať sa činov zameraných tu priznaných práv a slobôd.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«... Základné právo (sťažovateľa, pozn.)... upravené v Ústave SR vo svojom čl. 1 ods. 1 výslovne deklaruje, že Slovenská republika je „demokratický a právny štát“. Zároveň sa v ods. 2 citovaného článku zaväzuje, že uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. Toto všetko bolo porušené Slovenskou republikou. Taktiež základné právo upravené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, bolo porušené.

Sťažovateľovi... priznáva finančné vyrovnanie vo výške 25 507 Eur, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR povinné vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu), poštovou poukážkou na adresu sťažovateľa.

Sťažovateľovi... priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 303,16 Eur, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR povinné zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa... do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).»

Sťažovateľ požaduje „finančné vyrovnanie“, „nakoľko Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR mi svojou nečinnosťou spôsobila škodu a ujmu na mojich ústavných právach“. Úrok z omeškania si sťažovateľ uplatňuje z dôvodu, „že medzi účastníkmi zmluvného vzťahu bolo dojednané, že vklad vrátane výnosu budú splatené ku ukončeniu každej zmluvy, preto oprávnené požadujem i úrok z omeškania v zmysle § 369 ods. 1 v spojení s § 502 Obch. zák.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petítom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred

ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľ v podaní z 2. marca 2016 doručenom ústavnému súdu 8. marca 2016 uvádza, že v konaní je zastúpený advokátom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] „na základe plnomocenstva zo dňa 19. 01. 2016“. Sťažovateľ však splnomocnenie na zastupovanie právnym zástupcom nepredložil. Zároveň pre absenciu plnomocenstva, prípadne iného dôkazu o tom, že uvedený právny zástupca prijal plnomocnenstvo v zmysle tvrdenia sťažovateľa v jeho podaní z 2. marca 2016, ústavný súd nepovažoval sťažovateľa za zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom. Vzhľadom na výsledok predbežného prerokovania sťažnosti a na dôvody odmietnutia sťažnosti, ktoré by nemohol zvrátiť ani kvalifikovaný právny zástupca, ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na predloženie splnomocnenia.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom polície v špecifikovaných konaniach a postupom špeciálnej prokuratúry v špecifikovaných konaniach

V tejto časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu postupom polície a postupom špeciálnej prokuratúry v trestnom konaní týkajúcom sa činnosti [REDAKOVANÉ]

V tejto súvislosti sťažovateľ namieta, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 22. júna 2006 vyhovel návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) a rozhodol o nepripustení účasti poškodených v trestnom konaní. Sťažovateľ uvádza, že predmetné uznesenie mu nebolo doručené, nemal možnosť sa vyjadriť k návrhu generálneho prokurátora a nemal možnosť podať odvolanie proti uzneseniu najvyššieho súdu.

Sťažovateľ ďalej namieta, že vyšetrowanie v predmetnom trestnom konaní bolo vedené neefektívne a neskončilo v primeranej lehote. Poukazuje na to, že orgány činné v trestnom konaní nezaistili žiadne finančné prostriedky, ktoré by mohli byť vrátené poškodeným – tichým spoločníkom. Rovnako tak tým, že vec nie je riadne vyšetrená, nemôže podať ani žalobu o náhradu škody, keďže nemožno určiť, kto je za škodu zodpovedný.

K námietke sťažovateľa o nedoručení uznesenia najvyššieho súdu z 22. júna 2006 ústavný súd poukazuje na to, že podľa poslednej vety § 47 ods. 3 Trestného poriadku ak návrh generálneho prokurátora (na nepripustenie účasti poškodených v trestnom konaní, pozn.) nebol zamietnutý, generálny prokurátor zabezpečí, aby bolo uznesenie vhodným spôsobom zverejnené. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že generálny prokurátor nemá povinnosť uznesenie najvyššieho súdu doručiť poškodeným, ale vzhľadom na ich vyšší počet zákon vyžaduje len vhodný spôsob zverejnenia uznesenia – napr. prostredníctvom tlače, internetu a pod. Takto nedoručenie uznesenia najvyššieho súdu z 22. júna 2006 nesignalizuje možnosť porušenia označených práv sťažovateľa.

Pokiaľ ide o námietku, že sťažovateľ nemal možnosť podať proti uzneseniu najvyššieho súdu odvolanie (čím mal sťažovateľ zrejme na mysli sťažnosť, pozn.), táto námietka je neopodstatnená vzhľadom na to, že proti uzneseniu najvyššieho súdu sťažnosť nebola prípustná (porovnaj druhú vetu § 185 ods. 2 Trestného poriadku).

K námietke sťažovateľa o nemožnosti vyjadriť sa k návrhu generálneho prokurátora a k samotnému nepripusteniu účasti poškodených v trestnom konaní ústavný súd poukazuje na to, že o tomto procesnom postupe sa sťažovateľ musel dozvedieť už doručením prípisu špeciálnej prokuratúry z 21. februára 2008, ktorý priložil k svojej sťažnosti, pričom túto skutočnosť namieta v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 27. marca 2015, preto v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa podaná oneskorene, t. j. zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom polície a špeciálnej prokuratúry v špecifikovaných konaniach je potrebné poukázať na to, že najvyšší súd uznesením z 22. júna 2006 rozhodol o nepripustení účasti poškodených v trestnom konaní. Z formálno-právneho hľadiska sťažovateľ teda prestal disponovať základnými právami a slobodami zaručenými účastníkovi pre uvedené konanie (m. m. III. ÚS 262/08). V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pritom môže namietat' porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy len účastník dotknutého konania. Z uvedeného vyplýva, že v tejto časti je sťažovateľ osobou, ktorá zjavne nie je oprávnená na podanie sťažnosti, preto je potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec veci ústavný súd poukazuje na to, že obdobný právny názor vyslovil aj najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Ndt 6/2004 z 20. decembra 2004 [vychádzajúc z ustanovení vtedy platného a účinného zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok), pozn.], v ktorom uviedol, že „[r]ozhodnutie najvyššieho súdu podľa § 44 ods. 3 Trestného poriadku o nepripustení účasti poškodených v trestnom konaní mení postavenie poškodených v zmysle § 43 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku tak, že títo poškodení už nemôžu v priebehu trestného konania vykonávať práva poškodených uvedené v § 43 ods. 1 a 2 Trestného poriadku s výnimkou práva vyjadriť sa, či súhlasia s trestným stíhaním podľa § 163a ods. 1 Trestného poriadku, resp. práva vziať takýto súhlas späť (§ 163a ods. 3 Trestného poriadku). Povinnosť generálneho prokurátora v zmysle § 44 ods. 3 posledná veta Trestného poriadku zabezpečiť, aby také uznesenie bolo vhodným spôsobom zverejnené, má právny význam, lebo odo dňa jeho zverejnenia plynú premlčacie lehoty ohľadom uplatnených nárokov poškodených na náhradu škody v občianskoprávnom konaní.“.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy postupom ministerstva spravodlivosti spočívajúcim v neschválení právneho predpisu

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy postupom ministerstva spravodlivosti spočívajúcim v neschválení právneho predpisu, ktorý by zakázal „*činnosť subjektov sľubujúcich zhodnotenie vkladov občanov*“.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ už skoršou sťažnosťou namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy postupom ministerstva spravodlivosti spočívajúcim v neschválení právneho predpisu, ktorý by upravoval „*činnosť podnikateľských subjektov sľubujúcich vysoké a zároveň nereálne zhodnotenie vkladov občanov*“. O tejto sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 339/2016 zo 14. apríla 2016 tak, že ju odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

V uznesení zo 14. apríla 2016 ústavný súd dospel k záveru, že v „sťažnosti absentuje minimálna argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí k porušeniu ústavných práv rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci“.

Vychádzajúc z toho, že v aktuálne prerokúvanej sťažnosti je v tejto časti takmer identická argumentácia ako v skoršej sťažnosti sťažovateľa, ústavný súd s poukazom na citovaný právny záver z uznesenia zo 14. apríla 2016 odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd v uznesení sp. zn. II. ÚS 339/2016 zo 14. apríla 2016 vyslovil nad rámec veci právny názor k podstate sťažovateľovej námietky, a to, že neprijatím špecifikovaného právneho predpisu ministerstvom spravodlivosti malo byť porušené jeho základné právo podľa čl. 20 ústavy. Tento právny názor je rovnako relevantný aj vo vzťahu

k tejto časti aktuálne prerokúvanej sťažnosti sťažovateľa, preto ústavný súd tiež poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia uznesenia ústavného súdu zo 14. apríla 2016.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2016